N:o 7 - 1939

Hitler 50-vuotias.

LUO LIPPUJEN!

Marxilaisuutta

ei järjellisesti ajatellen voida hävittää millään muulla tavoin kuin voittamalla ne yhteiskunnalliset epäkohdat ja poistamalla ne kasvannaiset, jotka ovat sen juurena. Se on tehtävä, johon ei riitä kenenkään keksimä kaavamainen "patenttilääke" vaan joka vaatii ennen kaikkea uuden, rehellisemmän ja paremman hengen luomista sekä innokasta, pätevää tutkimus-, kasvatus- ja suunnittelutyötä.

Ensimmäinen askel on tällöin, että yksityiset kansalaiset tutustuvat uuteen aatteeseen ja uuteen maailmankatsomukseen. Täyttäkää ja lähettäkää allaoleva kuponki avoimessa, 50 pennin postimerkillä varustetussa kuoressa osoitteella:

PROPAGANDAJUNTTA

HELSINKI, HUMALISTOKATU 5 B. 31.

(Puhelin 91 650 Toimistoaika klo 18—19)

Lähettäkää minulle ilmaiseksi ja postivapaasti uutta suuntaa valaisevia kirjasia ja lehtisiä.

Nimi: ....

Osoite: ....

Ammatti: ....

L.L. 29.4. 1939. N:o 3.

JUSSI PYY

maalaisliiton edustajakokouksessa.

(Jussi Pyyn kotipitäjän maalaisliittolaiset ovat jättäneet puolueen sen punaisen suuntautumisen vuoksi ja lähettäneet Jussin edustajakokoukseen Helsingin Heimolaan.)

Kekkonen (puhujakorokkeelta): — *Kansanvaltaa uhkaavat vaarat on torjuttava . . .*

Jussi Pyy lähimmälle vierustoverilleen): Aivan niin!

Lähin vierustoveri (kuiskaten): Kuinka se tapahtuu?

Jussi Pyy: Siten, että Kekkonen jättää hallituksen, koska hän on ainut, joka on kansanvaltaa uhannut!

Kekkonen: Sosialistimme eivät ole enää marxilaisia . . .

Jussi Pyy: Mutta mitä sanoo Tanner?

Lähin vierustoveri: Mitä hän sanoo? En ole lukenut Ilkasta mitään sellaista?? . . .

Jussi Pyy: Jotta sosialistit ovat ja pysyvät marxilaisina!

Lähin vierustoveri: ? ? ?

Jussi Pyy: Asia on todellisuudessa niin, että marxilaiset ovat pysyneet ennallaan, mutta maalaisliiton johto on muuttanut mieltään. Siksi talonpojan täytyy jättää maalaisliitto, sillä petturi on liian huono ajamaan talonpojan asiaa.

POLIITTINEN TIETOPELI.

1) Minkä järven jäällä Lalli tapettiin?

2) Mikä on Adolf Hitlerin syntymäpaikka?

3) Kuka on Albanian kuningas?

4) Kuka on Romanian ulkoministeri?

5) Miksi Elias Simojoki nimitti eduskunnassa tasavallan suojelulakia?

6) Kuka on pääministerimme sihteeri?

7) Kuka on Suomen rauhanliiton puheenjohtaja?

8) Mitä teki prof. Cajander silloin, kun Kivimäen hallitukselle äänestettiin eduskunnassa epäluottamuslausetta?

9) Kuka maalaisliittolainen johtohenkilö on voimakkaimmin esiintynyt puolueensa nykyistä suuntausta vastaan?

10) Mikä laitos huolehti Helsingin punakaartin muonittamisesta?

11) Kuka on Slovakian presidentti?

12) Kuka on Böömin ja Määrin protektori?

13) Mikä urheilullinen kysymys on viime päivinä askarruttanut mieliä?

14) Mikä on SAK?

15) Milloin Aunuksen retki alkoi?

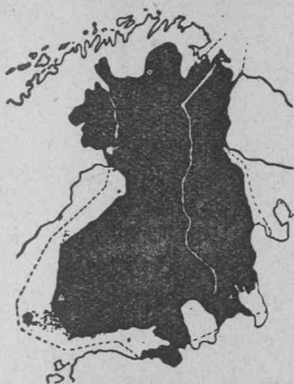
(Vastaukset Laukauksia-osastossa.)

KUVA-ARVOITUS (oik.):

1) Eräs Venäjän sotilaallinen sunnitelma.
2) Kansanrintaman päämäärä.

(Vast. Laukauksia-osastossa).

Luo lippujen!

HELSINKI, KANSAKOULUK. 8 PUHELIN 35316

N:o 7 Päätoimittaja: VILJO LIUS 28. 4. 1939

KANSANRINTAMA VAPPUMARSSILLA.

"Et saa enään olla kuninkaana"

I. SAMUELIN KIRJA 15.

Tulevaisuus on nuorison.

Niin sanotaan ja niinhän onkin. Ne jotka nyt hallitsevat, ovat kerran olleet nuoria. Aika on kulunut. Muinainen nuoriso on saavuttanut täys' iän ja sen mukana hallitusvallan. Luonnollisen kehityksen mukaan pitäisi parin vuosikymmenen kuluttua hallita niitten, jotka nyt ovat nuoria. Ja sitähän me odotamme. Mutta nuorisoa on monenlaista. Senkin tiedämme. Minkälainen nuoriso on se, joka kerran hallitsee?

Israelissa oli muinoin nuori kuningas. Tulisesti hän rakasti isänmaataan ja niitti myös laakereita sen suurentamisessa ja lujittamisessa. Myöskin kansansa suosiota hän nautti. Mutta kerran tämä kuningas — Saul oli hänen nimensä — rikkoi Jumalan käskyn. Sotaretkellään hän voittonsa jälkeen otti saalista, vaikka se oli kielletty. Tekoaan hän puolusteli uskonnollisilla syillä. Mutta se ei auttanut. Yksi ainoa rikos vei hänet kansojen ja kuningasten Jumalan vihan alle. Hänelle ilmoitettiin tämä Jumalan sanoma: "Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on hän myös hyljännyt sinut, etkä sinä enään saa olla kuninkaana." Saul katui heti tekoaan, hän lupasi parantaa elämänsä, hän tarrautui kiinni mieheen, joka tuomion sanan toi, vaatien ettei tämä saa häntä jättää. Mutta turhaan. Yksi Jumalaa vastaan tehty rikos — politiikassa Jumalaa vastaan tehty rikos — riisti häneltä oikeuden hallita.

Minkälainen nuoriso meidän keskellämme kasvaa sellaiseksi, että se kerran hallitsee? Vastaus on lyhyt ja selvä: Sellainen, jonka tiet ovat puhtaat, jonka "politiikka" menee suoraan Jumalan käskyjen jälkeen.

Nuoret! Te, jotka tahdotte lujittaa ja suurentaa tämän rakkaan isänmaan! Tunnetteko te Jumalan käskyt, kaiken sodan ja kaiken rauhan ajalla? Joka niitä ei tunne, se ei osaa niitä pitää ja joka niitä ei pidä, se "ei saa olla enään kuninkaana". Tämä on järkkymätön laki. Yksi ainoa rikos — hyvässä mielessäkin tehty — ja hylkääminen on armoton. Sentähden: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille sen ohessa annetaan kaikki muukin."

TOPI VAPALAHTI.

Tasavalta suojelijainsa käsissä

Meidän maamme on tällä hetkellä uuden, ennen kokemattoman vaiheensa edessä: *diktatuurin.*

Koettakootpa vastustajamme vetää minkälaista sumuverhoa suunnitelmiensa ylitse tahansa, ei kukaan voi kieltää sitä tosiasiaa, että hallituksen äskettäin eduskunnalle jättämä esitys "Tasavallan suojelulaiksi" käytännössä merkitsee diktatoorisen vallan keskittämistä hallituksen käsiin tarkoituksena Isänmaallisen kansanliikkeen ja kansallisen nuorison taistelun tuhoaminen.

Tämä punainen operatio on koetettu naamioida mitä isänmaallisimmilla perusteilla, joka seikka tekeekin sen mahdollisimman inhoittavaksi. Että sosialidemokraattinen lehdistö vetää valheverhoa vallanhimoisten pyyteittensä ylitse on aivan luonnollista ja kuuluu lehdistön ominaisuuksiin. Sanoohan itse marxilaisjohtaja, tohtori *Ryömä*, tästä lehdistöstä aikoinaan kirjoittamassaan kirjassa näin: "Meidän sosialidemokraattisen puolueemme sanomalehdistölle on ollut kautta aikojen ominaisena piirteenä, että ne harvoin esittävät koko totuutta asiassa, vaan useinkin sillä tavalla, ettei sitä voi sanoa suoranaiseksi valheeksi, muttei se myöskään ole ollut täysin tottakaan. *Tuollainen puolivalheellisuus on ollut meidän sosialidemokraattisen puolueemme johdolle niin ominaista, että työväestö on melkein oppinut pitämään tällaista asiaankuuluvana.*"

Kuitenkin jokainen, joka oli tilaisuudessa seuraamaan eduskunnassa tämän lain lähetekeskustelua, joutui panemaan merkille minkälaisella kyynillisellä rauhallisuudella eräät keskustapuolueiden johtomiehet puhuivat muunnettua totuutta tämän lain tarkoitusperistä. Hallituksenkin taholta sanottiin selvästi, ettei tällä kertaa ole kysymys mistään sisäpoliittisesta vaarasta tai sen torjumisesta, vaan toimenpiteestä, joka ulkopoliittisia ja maanpuolustuksellisia näkökohtia silmälläpitäen on niin välttämätön hallituksen mielestä, ettei se ilman sitä voi vastata Suomen kansan edessä." Erikoisesti valitti pääministeri *Cajander* kuten koko edistysmielinen lehdistökin on tehnyt, että *hallitus on ollut pakoitettu sille näin vastenmieliseen tehtävään.*

Eduskunnan käytävillä taasen naureskeltiin tällaisille puheille. Siellä puhuivat sekä sosialistit, että edistysmieliset avoimesti "että on kysymyksessä vain IKL:n tuhoaminen. Ja ettei kysymyksessä ollut mikään "vastenmielinen" teko kävi ilmi siitä ylimielisestä pilkasta ja voitonvarmuudesta, jolla nämä kansanedustajat kohtelivat meitä, joilta he ovat "pakoitetut" tämän lain kautta riistämään sellaiset vaatimattomat perustuslaissa turvatut oikeudet kuin *puhe-, kokoontumis- ja painovapauden, kotirauhan, henkilökohtaisen koskemattomuuden* ja yleensä kaiken muun, paitsi hengen ja omaisuuden turvan.

Tätä lakia puolustetaan vastustajiemme taholla sillä, että sen nojalla annetut asetukset jätetään eduskunnan hyväksyttäviksi. Mutta, kuten taholtamme on sanottu, meillä on kokemusta siitä minkälaisella puolueettomuudella eduskunta tulee oikeuden kultavaakaa käyttämään. Sehän hyväksyi suurella ääntenenemmistöllä viime marraskuunkin lainvastaiset otteet ja kehoitti hallitusta jatkamaan taisteluaan meitä vastaan. Eräs sosialidemokraattinen lehti onkin tunnustanut, että "tämän lain avulla on mahdollisuus kehittää oloja maassamme demokraattiseen suuntaan, *koska se monissa ratkaisevissa kysymyksissä siirtää päätösvallan oikeiston käsissä olevilta tuomioistuimilta eduskunnalle.*" Lain tultua hyväksytyksi ei siis hra Tannerin tarvitsekaan *"tuulettaa"* oikeuslaitosta, joka ei ole monista sille tehdyistä viitteistä huolimatta lakkauttanut IKL:ää eikä sen lehdistöä. Tämä uusi tuomioistuin, *eduskunta*, on siinä suhteessa varmaan paljon tottelevaisempi. Siellä vasemmistossa olevat "tuomarit", entinen punainen maaherra, punaprokuraattori Matti Turkia, punaiset vallankumousoikeuksien puheenjohtajat y.m. eivät kylläkään ole "oikeistolaisuudella" eikä fascismilla pilattuja ja *maalaisliittolaiset kyllä yhtyvät näiden "juristien" päätöksiin.* Niin, että "kansanvalta" tulee kyllä saamaan voimakkaita lääkkeitä. *Kun ei vain saisi niin voimakkaita, että potilas kuolee hoitajiensa käsiin.*

Levottomuudella ja huolella tähyää Isänmaan ystävä tällä hetkellä tulevaisuuteen. Se pelkää, että tällaisella lainsäädännöllä hävitetään lakiemme siveellinen pohja ja kansalaisten oikeusturva. — Mutta näissäkin olosuhteissa on päättävin mielin marssittava eteenpäin odottivatpa meitä minkälaiset kohtalot tahansa. Yläpuolella vääryyden, väkivallan ja vihan on ikuinen, horjumaton oikeus, joka jakaa oikeutta lahjomattomasti ja ratkaisevasti. Uskokoon mustapaitanuorisokin siihen, niin se kestää ajan myrskyt ja luo kansalleen paremman tulevaisuuden.

Helsingissä 23 p:nä huhtikuuta 1939.

Elias Simojoki.

"RASKAUTTAVA TODISTUS"

(Ote oikeuden pöytäkirjasta.)

Valtionsyyttäjä *Planting* jätti IKL:n juttua käsiteltäessä oikeudelle "raskauttavana todistuksena" erään hallituksemme ohjelmaa käsittelevän monisteen, jonka nyt julkaisemme:

Nykyinen hallitus ja sen ohjelma.

Maamme on nyt saanut täydellisen "kansanrintamahallituksen", missä ovat edustettuina marxilaisen puolueen ja maalaisliiton ohella edistys sekä kokoomuspuolue. Tämän rintaman synty ja nykyisen hallituksen ohjelma käyvät ymmärrettäviksi vain tarkastelemalla asioita suurpoliittista taustaa vastaan.

Kesällä 1935 päätettiin Moskovan yleismaailmallisessa kommunistikongressissa, että kaikkien maitten kommunististen puolueitten on pyrittävä yhteistoimintaan sosialidemokraattisten puolueitten kanssa ja päästävä vaikuttamaan asioitten kulkuun niin, että syntyy yhteisrintama, n.s. "kansanrintama", kaikkien niitten puolueitten kanssa, jotka ovat ehdottomasti parlamentarismin kannalla. Tämä sen vuoksi, että *parlamentaarisen järjestelmän vallitessa on kommunismin helpointa soluttaa työväestöä ja valmistaa maaperää tulevalle vallankumoukselle.*

Meidän Etsivä Keskuspoliisimme paljasti tunnetussa muistiojutussa nämä kommunistien kaavailut, mutta siitä huolimatta keskustapuolueemme, siis maalaisliitto ja edistys, ryhtyivät innolla ajamaan kansanrintaman aatetta. Luonnollisestikaan ne eivät tehneet sitä kommunismin edistämisen vuoksi, vaan tarkoitusperänä niillä oli *oman valta-asemansa lujittaminen.*

Sosialidemokraattinen puolue ei aluksi ollut suostuvainen kansanrintama-ajatukseen, koska se toivoi valtiollisissa vaaleissa saavansa niin suuren vaalivoiton, että se, saaden tukea ruotsalaisilta ja edistykseltä, pystyisi yksin pitämään valtaa. Odotettu vaalivoitto kutistui — pääasiassa IKL:n ansiosta — sangen pieneksi. Kun sitten tasavallan presidentin vaalissa ei myöskään käynyt sosialidemokraattien laskelmien mukaan, vaan heidän täytyi antaa äänensä presidentti Kallion hyväksi, ei heille enää jäänyt muuta mahdollisuutta, kuin ottaa vastaan *maalaisliiton tarjous "kansanrintaman" muodostamisesta.*

Näissä olosuhteissa syntyi nykyinen hallitus, jossa on kaksi edistysmielistä, yksi kokoomuslainen, *viisi maalaisliittolaista ja viisi marxilaista ministeriä.* Vaalitaistelussa käytti varsinkin maalaisliitto n.s. vaaliaapisessaan sangen voimakasta kieltä marxilaisista, alleviivaten aivan oikein näitten *vallankumouksellisuutta, uskonnonvihollisuutta ja puolustusnihilistisyyttä,* mutta nyt ovat kaikki nuo unohdettu ja valta maistuu makealta yhdessä marxilaisten kanssa. Marxilaisista ministeristä valtiovarainministeri Tanner punakapinan aikuinen Helsingin punakaartien "intendentti" — hänen johtamansa osuusliike Elanto muonitti kapinan aikana punakaartit— ja apulaiskulkulaitosministeri Salovaara entinen punakomisaari — hän oli kapinan aikana Helsingin sähkölaitoksen "johtaja".

Kun tarkastelee hallituksen ohjelmaa, niin huomaa sen laadituksi täydellisesti "kansanrintamahengessä". Niinpä siinä on esim. *puolustuslaitoksen* suhteen vaadittu "johdon keskittämistä", mikä ei voi merkitä muuta kuin vaatimusta *suojeluskuntain itsehallinnon lopettamiseksi* ja niitten alistamista *poliittisen puolustusministerin alaiseksi.* Suojeluskuntalaitoksen kimppuun ovat marxilaiset aina himoinneet päästä — *nyt ovat maalaisliittolaiset heitä tässä pyrkimyksessä avustamassa.*

Samoin vaaditaan ohjelmassa, että armeijan koulutus on suoritettava "kansanvaltaisessa hengessä". Tämäkään ei voi merkitä mitään muuta kuin että armeija on alistettava jollakin tavoin palvelemaan sisäpoliittisia pyrkimyksiä. Tähän asti on armeija pysynyt puolueettomana ja siten tullut koko kansan vaalimaksi, kaikkien yhteiseksi puolustuslaitokseksi, jolla ei ole ollut muuta tarkoitusta kuin olla valmiina viimeiseen asti turvaamaan maan vapautta. Nyt tahdotaan armeijan henki tärvellä ja *alentaa armeija likaisen puoluepolitiikan välikappaleeksi.* Sanomattakin on selvää, että näin vaarannetaan mitä vakavimmin maan itsenäisyyden ainoan *todellisen* turvan luotettavuutta. Maalaisliitto on tässäkin siistissä pyrkimyksessä yksissä tuumin marxilaisten kanssa.

Hallituksen ohjelman *taloudellinen osa* sisältää pääasiassa turhia fraaseja ja sanahelinää, jolla on koetettu peittää sen ristiriitaisuus ja tyhjyys. Työväestölle luvataan epäämääräisin lausein kaikellaista hyvää, eikä maanviljelijöitäkään unohdeta. Mutta jokainen järkevä ihminen ymmärtää, että kun vientipalkkiot luvataan poistaa ja tulleja alentaa, mutta toiselta puolen kuitenkin pitää maataloustuotteitten hintataso tuotantokustannuksia vastaavana, niin puhutaan joutavia. Millä muulla tavalla voidaan maataloutta tukea kuin juuri suojatulleilla ja vientipalkkioilla? Kukaan ihminen ei vielä muuta keinoa ole keksinyt. Viljelys- ja raivauspalkkiot eivät mitenkään voi korvata maataloustuotteitten hinta-

Sankarien muistoa kunnioittamassa

Pääkaupungin mustapaitain soihtuvartio suomalaisten sankaripatsaalla.

Helsingin mustapaidat juhlivat pääkaupungin valtauksen muistoa.

Huhtikuun 13. p:nä klo 20 viettivät pääkaupungin mustapaidat suuren veljesillan Hankkijan salissa, johon saapui neljättäsataa vierasta. Ilta oli omistettu Helsingin valtauksen muistolle.

Avara juhlasali oli koristeltu sinimustin viirein, mustapaitakilvin sekä heimolipuin. Valtaosa yleisöstä oli järjestöpukuihin pukeutuneina. Koko ohjelmansuorituksen ajan vallitsi salissa innostunut isänmaallinen mieliala. Suurten muistojen rinnalla esitettiin myöskin ne valtaisat tehtävät, jotka tämä nuori polvi on saanut suoritettavakseen. Puheita pitivät pastori Elias Simojoki, pastori Hj. Ansten, sekä mustapaidat Ensio Röyskö ja Aarre Pulkkinen.

Kun veljesilta oli päättynyt, kokoontuivat mustapaidat kadulle ja järjestyivät rivistöihin, joitten kärkeen kannettiin valtakunnan lippu. Taistelulaulujaan laulaen marssi mustapaitajoukko halki pääkaupungin hautausmaalle. Jokaisella marssiin osallistuneella oli soihtu ja teki kulkue voimakkaan vaikutuksen niihin, jotka sitä olivat tilaisuudessa seuraamaan.

Jo klo 21:stä lähtien oli hautausmaalla sekä suomalaisen että saksalaisen sankaripatsaan äärellä seissyt soihtuvartio, joka vaihdettiin juhlallisesti kahdesti tunnissa. Viimeinen vahdinvaihto tapahtui klo 24 yöllä.

Soihtukulkue asettui sankarihautojen edustalle, jonka jälkeen suoritettiin seppelten lasku ja sitten veisasivat marssin osanottajat ”Jumala ompi linnamme”.

Sankarihaudoilta palattiin taistelulauluja laulaen osaston kerhon ”Myrskykeskuksen” edustalle, jossa hajaannuttiin.

Ilta oli kunnianosoituksineen voimakas osoitus siitä hengestä, joka kansallismielisen nuorison riveissä vallitsee. Ennen kaikkea sille on rakas tuhansien uhrien hinta — vapaus!

---

tason romahdusmaista laskua, jos kerran suojatullit poistetaan tai vaikkapa vain tuntuvasti alennetaan. Eihän kenenkään silloin kannata viljellä enempää kuin raivatakaan.

Mutta taloudelliselta kannalta ei hallituksen ohjelmaa kannata arvostellakaan. ”Kansanrintamahallituksella” ei olekaan mitään kansantaloudellisia päämääriä ja siksi on taloudellinen ohjelma saanut tulla sellaiseksi sekasotkuksi kuin mitä se on. Pääasia on saavuttaa määrätty poliittinen tavote.

Sen sanoi ministeri Väinö Tanner suoraan siinä haastattelussa, mikä oli julkaistuna ”Suomen Sosialidemokraatissa” 17. 3. 37. Hän selitti aivan avoimesti, että muita tehtäviä hoidetaan *sivussa,* mutta päätehtävä on ”fascismin lopullinen nujertaminen”. Toisin sanoen siis *juuri se tehtävä, minkä Moskovan kommunistikongressi määritteli kaikkien maiden ”kansanrintamien” tehtäväksi.*

Hallitus lupaa ”jatkuvasti parantaa suhteita Neuvostoliittoon”. Venäläinen ulkopoliittinen propaganda on jo kiiruhtanut maailmalle selittämään, että nyt on alkanut aivan uusi vaihe Suomen politiikassa. *Nyt on Suomi läheisesti liittynyt Neuvostovenäläiseen valtioryhmitykseen.* Saattaa hyvin ymmärtää, millä mielellä tämä tieto otetaan vastaan Euroopassa.

Näin on *Suomi menettänyt itsenäisyytensä ulkopolitiikassa* ja joutunut Neuvostoliiton asiaa ajamaan. Vallanhimossaan ja sokeassa vihassaan on maalaisliiton johto — edistyksestä ei kannata puhuakaan eikä siitä kokoomuslaisesta, joka on hallitukseen mennyt — nyt ottanut *punaisen marxilaisuuden ystäväkseen* ja antautunut palvelemaan *kansainvälisen marxilais-juutalaisen johdon tarkoitusperiä.*

Tilanne maailmassa on äärimmäisen vakava. Nyt kysytään Suomen talonpojilta, mille puolelle he asettuvat — *punaiselleko vai valkoiselle?”*

TAISTELIJA JA IHMINEN

Välähdyksiä Adolf Hitlerin elämästä.

Hitler — Saksan kansan pelastaja — täytti äskettäin 50 vuotta. Hänen elämäntyönsä — Versaillesin näännyttämän ja pirstoman kansan kokoaminen ja Suur-Saksan luominen — kuuluu historian ihmeellisimpiin tapaussarjoihin ja vaikka käsittelemmekin oman aikamme miestä, voinemme jo nyt varmuudella sanoa, että tuleva aika sijoittaa Adolf Hitlerin maailmanhistorian kaikkein suurimpien nerojen rinnalle.

Hitlerin elämäkerta on useimmille tuttu, emmekä siihen nyt puutu. Tarkoituksemme on vangita eräitä hetkiä Hitlerin elämän ja taisteluvuosien varrelta, koettaen valita juuri sellaisia, jotka lukijoitamme eniten kiinnostavat.

Nuori Adolf Hitler on vanhempiensa kuoltua viettänyt kurjat kärsimysvuotensa Wienissä puutteen, jopa nälänkin ahdistamana ja siirtynyt ennen maailmansotaa Müncheniin. Sodan puhjetessa riensi hän palavasieluisena saksalaisnuorukaisena heti mukaan. Kirjassaan "Taisteluni" kuvaa hän mielialaa, jonka ilmoitus sodan syttymisestä hänessä synnytti: "Minulle nämä hetket tulivat vapahduksena nuoruuden katkerista tunteista. Minä en tänäkään päivänä häpeä sitä, että huumaavan innostuksen valtaamana lankesin polvilleni ja kiitin Jumalaa täydestä sydämestäni."

★

Puolisokea rintamasotilas Hitler makaa sairaalassa ja kuuntelee uutista, joka kertoo keisarin jättäneen valtaistuimen. Kaasun syövyttämistä silmistä tulvehtii kyyneleitä.

"Tänä hetkenä minä *päätin* tulla poliitikoksi", kirjoittaa hän myöhemmin.

★

Ruskeapuseroiset SA-joukot saavat tulikasteensa kuuluisassa Hofbräuhausin joukkokokouksessa, jossa marxilaiset ovat miehittäneet salin ja alkavat kesken puhetta pommittaa Hitleriä olutseideleillä.

Hitler seisoo kuitenkin tyynenä puhujapaikallaan seuraten, kuinka salin suojamiehet heittivät mellakoitsijat verissä päin kadulle.

★

Vuoden 1922 lokakuussa osallistutaan marxilaisten hallitsemassa Koburgissa "saksalaisen päivän" viettoon. Kaupungilla on ollut levotonta, mutta vakavampia yhteenottoja ei tule.

Illalla rautatieasemalla punainen junamiehistö ilmoittaa, että he eivät pane junaa liikkeelle.

Uhkauksen johdosta ilmoittaa Hitler ottavansa punaisten johtomiehet mukaan ja antavansa omilleen käskyn panna juna liikkeelle, vaikka hän ei olekaan varma siitä, että onnettomuutta ei sattuisi.

Tuotapikaa peruuntuu punaisen junamiehistön päätös.

*

Marraskuun 18 pnä 1923, jolloin kansallissosialistinen puolue jo on Münchenissä saavuttanut varmat asemat, pitää von Kahr oluttuvassa poliittista kokousta. Samana iltana on Hitler päättänyt kenraali Ludendorffin kanssa tehdä kaappauksen. Hän rientää kokoukseen, hyppää tuolille, ampuu pistoolilla kattoon herättääkseen huomiota ja tunkeutuu puhujakorokkeelle.

Münchenin kaappaus epäonnistuu ja taistelijain veri punaa katuja.

Tästä illasta lähtien Hitler käyttää vain parlamenttaarisia taistelutapoja.

*

Vuoden 1932 lopussa on kansallissosialistisella liikkeellä suuria vastoinkäymisiä. Vaalitappiot kärsitään, omat joukot murisevat, uskollisista uskollisimpana pidetty Gregor Strasser jättää rivit. Tällöin kirjoitti Göbbels päiväkirjaansa: "Berlinin-osaston rahallinen tilanne on lohduton. Tarvitaan suuria ponnistuksia SA:n luottamusmiesten pitämiseksi oikeassa suunnassa. *On viime hetki päästä valtaan.*"

Onko Hitlerin satu lopussa aivan vallan kynnyksellä, kysyvät monet?

★

Hitler kuitenkin kokoaa joukot, taistelee itseään säästämättä: Hän liikkuu propagandamatkoillaan maan eri puolilla lentokoneella ja puhuu *kuusikin kertaa samana päivänä!* Tällöin joutuu hän kestämään sekä henkisesti että ruumiillisesti tavattomia koettelemuksia. Erästä propagandamatkaa Göbbels kuvaa seuraavasti: "Tiheän lumipyryn vuoksi nousimme heti lähes 6,000 metrin korkeuteen. Me kaikki voimme hengittää enää vain happipulloista. Useimmat matkakumppanit olivat hengenahdistuksen vuoksi vihreitä ja keltaisia, vain johtaja pysyy järkähtämättömänä eikä hänen tarvitse silmänräpäykseksikään turvautua mihinkään apukeinoihin."

★

Tammikuun 30 pnä 1933 kutsutaan Hitler valtakunnan kansleriksi. Göbbels kertoo: "Tuhansista tulee kymmeniä tuhansia. Loppumaton ihmisvirta valuu Wilhelmstraselle. Klo 7 Berliini muistuttaa kihisemään ärsytettyä muurahaiskekoa. Ja sitten alkaa soihtukulkue. Loppumattomiin, loppumattomiin, klo 7:stä illalla klo 1:een yöllä marssivat ihmiset valtakunnankanslian ohitse."

Hitler on vallassa. Alkaa rakennustyö, jonka arvoa meidän on vaikea käsittää.

★

Vaikessa toiminnassaan, kunniansa korkeimmalla huipullakin on Hitler tahtonut olla ihminen, malli ja esikuva muille, yksi miljoonista saksalaisista, joka on heitä varten noussut.

Kerrotaan, että tämän rautaisen miehen katseesta loistaa lempeys, joka ei voi olla tenhoamatta.

Marssitettuaan joukkonsa Itävaltaan oli Hitlerin ensimmäinen teko matka syntymäkaupunkinsa hautuumaalle, jossa hän vietti hetken omaistensa haudalla.

TOVERI TANNER

tasavallan suojelulaista v. 1930.

Kun v. 1930 marraskuussa käsiteltiin eduskunnassa n.s. tasavallan suojelulakia, oli sosialidemokraattinen puolue yhtenä miehenä sitä vastustamassa tahtoen näin puolustaa kommunistien toimintavapautta. — Kun nyt sosialidemokraatit ovat vielä paljon kovempaa suojelulakia vaatimassa, on mielenkiintoista lukea 1930 valtiopäivien marxilaislausuntoja. Puoluejohtaja Tanner lausui silloin m.m. seuraavat sanat, jotka sopivat täsmällisesti nykytilanteeseen:

„Ei sillä hyvä, että tämä laki on tarpeeton, vaan se on myöskin sangen vaarallinen. Tasavallan suojelulaki antaa niin tavattoman laajan valtakirjan hallitukselle, että sen avulla voidaan tehdä tyhjäksi melkein mitkä kansalaisoikeudet ja vapaudet tahansa. Meillä ei ole varaa antaa hallitukselle tuommoisia valtakirjoja. *Me emme näe niin pitkälle tulevaisuuteen, että tietäisimme, onko meillä aina olemassa eduskuntaa kohtaan siksi lojaalinen hallitus, ettei se tahdo väärinkäyttää tuommoista valtakirjaa. Eihän ole mikään mahdottomuus varsinkin semmoisina aikoina, kuin nykyinen, jolloin ennen järkevinäkin pidetyt ihmiset näyttävät menettävän harkintakykynsä ja kiihko nousee korkealle, että hallituksella on halua saamansa valtuuden nojalla tehdä tyhjäksi melkein mikä tahansa kansalaistoiminta maassa.*

Näitä lakeja voidaan käyttää mielivallan palvelukseen ja niiden suurin vaara onkin siinä, että ne avaavat ovet avoimiksi mitä täydellisimmälle hallinnolliselle mielivallalle.

Me näymme elävän eräänlaisen *diktatuurin alaisena,* ei suinkaan minkään henkilön tai pienemmän ryhmän, vaan erään puolueen diktatuurin alaisena, ja kun on onnistunut siinä määrin säikyttää suurin osa eduskuntaa, *että edustajat eivät enää ole vapaita käsittelemään näitä asioita oman vakaumuksensa ja harkintansa mukaan.* Meitähän pelotellaan kaikenlaisilla seurauksilla, ellei näitä lakeja hyväksytä. Se on nöyryyttävää alistumista, eikä missään suhteessa tarpeellista. Toivomme siitä huolimatta viimeiseen saakka, että edes joku yksityinen porvarillisiin eduskuntaryhmiin kuuluva jäsen tulisi auttamaan meitä silloin, kun me tahdomme puolustaa kansanvaltaa."

Miksi ylistää näin vieraan valtakunnan päämiestä, kysyy joku? Emme ylistä, toteamme vain, että hän on eräs ihmiskunnan suurimmista neroista, jonka ansiosta tämän päivän Eurooppa ei ole suuri bolshevistinen keskitysleiri.

SINIMUSTAN SIVALLUKSIA

Ystävämme Sasu Punanen on taas kerran muistanut tätä poliittisesti tärähtäneen nuorukaisen" toimittamaa aikakauslehteä, ja siitä meidän nyt on lausuttava vilpitön kiitoksemme ei ainoastaan Sasulle, vaan koko Suomen Sosialidemokraatin toimitukselle ja konttorille yhteensä, sillä olimmehan saaneet mainitun lehden parhailla teksti-ilmoitussivuilla vapaata mainostilaa yhteensä 680 palstamillimetriä à 1:90 eli yhteensä 1,292:— niukkasen arvosta.

Tämä lahja on sitäkin arvokkaampi, kun uskomme, että se on vilpittömin sydämin annettu, ja sen teho erikoisen suuri, koska jokainen ajatteleva kansalainen tietää, *että ketä Sasu Punanen solvaa, se kulkee oikeita teitä.*

Jäämme siis tyynin mielin odottamaan hetkeä, jolloin toveri Sasu tulee panemaan *"hurjat nuoriin"!*

* * *

Sasu Punasesta puheen tullen sietää ihmetellä miehen järjenjuoksua. Onhan toki merkillistä, että hän alkukuussa pitää työpalveluksen järjestämistä keskitysleirien pystyttämisenä ja loppukuussa kannattaa tasavallan suojelulakia *keskitysleireineen.*

Mutta eihän se oikeastaan mitään tavatonta ole. Voittivathan Espanjan tasavaltalaiset mainitun lehden mukaan joka päivä ja Franco lyötiin aina verissä päin takaisin. Jos joku olisi Espanjan sotauutisia seurannut *vain Sosialidemokraatista* ja jättänyt viimeisen sotaviikon numerot lukematta, voisi hän aivan hyvin vieläkin olla siinä luulossa, että punakaartit voittivat sodan!

* * *

Herra Kekkosella — jota emme jätä rauhaan ennenkuin diktatuurihaaveet karisevat hänen mielestään — on ollut tasavallan suojelulain tiimalta vastatuulta. Ei ainoastaan IKL, vaan myöskin ruotsalaiset ja kokoomus ovat ryhtyneet oppositioon. Viimeksimainitut ovat kuitenkin ilmoittaneet hyväksyvänsä lain, jos sitä täsmällistetään ja jos se perustellaan vain ulkopoliittisilla syillä.

Sellainenkin suojelulaki on kuitenkin vaarallinen vallanhimoisten diktaattorikanditaattien käsissä. Saatetaanhan milloin tahansa järjestää tilanteita, jotka voidaan sanoa ulkopoliittisia suhteita vaarantaviksi ja niitten avulla käydä kiinni meidän kraiveleihimme. Ja varmoja voimme myös olla, että tehköön hallitus minkälaisen tempauksen tahansa, eduskunnassa kyllä saadaan järjestys aikaan ja yksinkertainen enemmistö teon taakse. Saatiinhan marraskuussakin, vaikka ote oli ei ainoastaan puolueellinen, vaan myöskin laiton.

Jos "ulkopoliittinen suojelulaki" tulee voimaan, on syytä pelätä, että maakunnissa alkaa pian liikkua miehiä, joilla on taskussaan isojen herrojen valtakirja: *"Haapalaiselle on annettava kaikkea apua, sillä hän liikkuu oikeilla asioilla"!*

Ulkoministeri Erkko on muuten eräitten tietojen mukaan sitä mieltä, että tällaista suojelulakia *ei tarvita.*

Tekisi mieli kysyä, *miten monta ministerisalkkua herra Kekkonen oikein luuleekaan omistavansa?*

* * *

Suojelulain tiimalta tulkoon vielä mainituksi, että meitä sen laatiminen ei hermostuta tippaakaan. Saatakoon sen taakse millainen sähkönappulaenemmistö tahansa, varmaa on, että kerran sen laatijat katkerasti katuvat itsepuolutusintoaan.

Ei tarvitse muuta kuin tutustua Suomen historiaan, kun jo pääsee varmuuteen siitä, että tätä maata ei poikkeuslainsäädännöllä "rauhoiteta".

Tietäköön sen myöskin maalaisliiton "talonpoikainen herrainklubi"! *Sinimusta.*

J. K.

Olemme päättänyt ensi kesänä lähteä Kannakselle betonitöihin, mikäli kansanvalta ei meitä sitä ennen ole sijoittanut Heinäsaarille. *Sama.*

Maan-kavallusta

Maamme poliittisessa elämässä on esiintynyt muutamia punaisia kasvannaisia, joita on porvaristonkin taholta siedetty, vieläpä suositeltukin ja valtiovalta on niitä tukenut m.m. määrärahoin. Vain kansallinen rintama on tajunnut niitten oikean laadun ja taistellut niitä vastaan.

Eräs tällaisista on Rauhanliitto, joka on vuodesta vuoteen tehnyt valtionavun turvin puolustusnihilististä propagandaa ja on vastuussa suurelta osaltaan siitä, että punaisen työväestön keskuudessa on suhtauduttu kielteisesti maanpuolustusasiaan.

Rauhallisina aikoina voitaneen tälläistäkin toimintaa jotenkuten puolustaa, mutta sellaisena maailmanpoliittisena ajankohtana, jolloin pienten kansojen on joka hetki seisottava valveilla, *on Rauhanliiton toiminta rikos kansan tulevaisuutta kohtaan.*

Viimeinen Rauhanliiton julistus oli suoranaista maanpetoksellista toimintaa. Siinä nimittäin levitettiin yleisöön sellaista mielipidettä, että sodan syttyessä *on vihollisen annettava miehittää koko maa laukaustakaan ampumatta ja sen jälkeen aloitettava — passiivinen vastarinta!*

Olisi luullut, että maassa ei ole ainuttakaan sanomalehteä, joka antaa palstoillaan tilaa tuollaiselle maanpetosjulistukselle. Mutta onpa eräs — *herra pääministerin sihteerin Arvo Inkilän äänenkannattaja "Nykypäivä"*, joka julkaisi koko tekeleen.

On merkillistä, että tässä maassa sallitaan "nykypäivien" julistaa maankavallusta rankaisematta, kun taas toisaalla keskitetään kaikki voimat kansallisen aatteen tukahduttamiseksi.

TYÖMIEHET!

Taas vietetään maan eri puolilla työn juhlia. Se tapahtuu kaksien tunnusten alla: Me mustapaidat juhlimme toukokuun ensimmäistä kansallisen työn merkeissä, — te marxilaiset kansainvälisyyden epäilyttävien iskulauseitten pettäminä.

Kulunut vuosi on ollut bolshevistiselle aatteelle luhistuvien toiveitten ja tappioitten vuosi. Marxilaisuuden pesäpaikka toisensa jälkeen on tuhoutunut. Espanjassa kärsimiensä tappioiden lisäksi on marxilaisuuden todettava, että myös Ranskan marxilaisuus on voimakkaassa laskusuunnassa. Joku teistä — te petetyt työläiset — voi sanoa, että meitä Suomen sosialisteja odottaa ensi kesänä suuri vaalivoitto. — Mahdollisesti, mutta muistakaa, että myös v. —17 äänestitte puolueellenne vaalivoiton ja annoitte johtajillenne tilaisuuden järjestää työväestön asiat. Mutta mitä he tekivät? — V. 1917 saavutettua vaalivoittoa teidän johtajanne pitivät heille myönnettynä avoimena kapinavaltakirjana ja veivät teidät vuoden 1918 kärsimyksiin.

Varokoon punainen työväestö antamasta johtajilleen toiste samanlaista valtakirjaa!

Pyyhkiköön se silmistään pois punaisen unen ja liittyköön mustapaitojen rivistöihin. Sen järjestön aatteellinen ohjelma hylkää yhtä jyrkästi itsekylläisen, eristäytyvän porvarillisuuden kuin marxilaisuudenkin ja on ne molemmat kerrat kansastamme kitkevä pois.

Suunta on muuttunut

Kahdesti aikaisemmin on tasavallan suojelulaki askarruttanut politiikkomme aivoja. Marxilaiset ovat aina ennen julistaneet periaatteessa vastustavansa kaikkia poikkeuslakisäädäntöjä. Mehän muistamme ne raivohenkiset kansalaiskokoukset, joissa on julistettu juuri sitä vastaan. Nyt kun marxilaiset ovat vallassa, on heidän kantansa täysin muuttunut, kuten toisaalla tässä numerossa kerrotaan.

Yhtä ihmeelliseen valoon joutuu korkeasti kunnioittamamme herra Pääministerin suhtautuminen asiaan. Mehän muistamme vielä, kuinka hän silloin kun Kivimäen hallitus suunnitteli maanpetoksesta ja vakoilusta lankeavien rangaistusten koventamista, jäi mielenosoituksellisesti pois äänestyksestä vetäytyen eduskunnan kahvilaan juomaan kahvia yhdessä edistyksen naisedustajan Mandi Hannulan kanssa ja aiheutti hallitukselle epäluottamuslauseen. Tuo laki olisi ollut todella tarpeellinen varsinkin ulkopoliittisina kriisikausina, jolloin vakoilijain lauma hyörii maassa. Hra Cajander ei katsonut silloin voivansa antaa valtiovallan käteen asetta, jolla olisi voitu taistella maankavaltajia vastaan.

Siksi onkin niin käsittämätöntä, että hän nyt on valmis hyväksyttämään eduskunnassa lain, joka aivan selvästi on suunnattu sellaisia piirejä vastaan, joitten maanpuolustusinto on ehdottomin.

Tämä on asia, joka myös täytyy sanoa julki tasavallan suojelulain nyt askarruttaessa mieliä.

500 "rikollista" ovat miehittäneet "Valkoisen salin" tuolirivit.

Oikeusnäytelmä

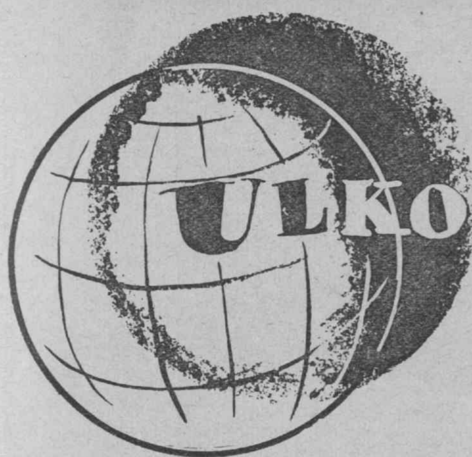
500-miehisenä joukkona saapuivat syytetyt 25. 4. Helsingin raastuvanoikeuteen vastaamaan isänmaan hyväksi suorittamastaan "rikolliseksi" tulkitusta toiminnasta.

Tämä oikeusnäytelmä muistutti suuressa määrin 100 vuotta sitten käytyjä "Kalajoen käräjiä", joissa useimmat herännäisyysliikkeen silloiset johtomiehet olivat syytettyinä hartauskokousten pidosta.

Paavo Ruotsalainen sanoi, että Kalajoen käräjille joutuminen ei häntä lainkaan huolestuttanut. Niin voivat myöskin ne syytetyt, jotka olivat Helsingissä 25. 4. -39, laskea tämän käräjämatkan itselleen suureksi kunniaksi.

Syytetyt saapuvat 3-jonossa oikeuspaikalle.

ULKOPOLIITTINEN Katsaus

Sitten viime katsauksen ovat vaskistit taas marssineet huiman askeleen eteenpäin ja kuka tietää, mitä on tapahtunut ennenkuin tämä juttumme on painettu skandislaavialaisesti orientoituneiden patculien suruksi ja murheeksi.

On sattunut Albanian operettimainen loppu ja Rooseveltin nerokas "tehoava" vetoomus akselivalloille ja sitä seuraavat Saksan tiedustelut siitä kuka tuntee itsensä akselin uhkaamaksi. Sinisilmäinen Suomikin vakuutti — vastoin parempaa tietoaan —, ettei sitä uhata, vaikka me hyvin tiedämme, että patculit kauhiasti pelkäävät Herra Akselia ja toisivat mielellään tunteensa julki, mutta eivät uskalla. Meistä taas tuntui siltä, kuin jos Rudolfin maljakaverit olisivat hyvinkin tulotuulella varsinkin kun "yleissuojelija" Englanti lupasi apua.

Valitettavasti ei apua ja suojelua ole luvattu meille eikä muille Englannin taholta kommunismia vastaan, pikemminkin on tätä herraa kovasti suositeltu ruotutoveriksi "demokratiojen" yhteisrintamassa.

Mutta me sanomme aluksi kauniisti — ei *kiitos* — ja ellei tätä diplomaattikieltä ymmärrettäisi Angloslaavian taholla, palaamme, tahtoivat patculit sitä tai ei, vanhan aktivistisen ulkopolitiikan linjoille.

Kun kuitenkaan "pohjoisakseli" ei vielä tätä kirjoitettaessa ole pitänyt jännityksellä odotettua puhettaan, täytyy ulkopolitiikan herrojemme ohjaileminen jättää tuonnemmaksi.

Toteamme kuitenkin tällä kertaa taas näyttävän siltä, että pahin jännitys on lauennut. Mutta saattaa tilanne Hitlerin puheen jälkeen yhtä hyvin olla kiristynytkin.

Joka tapauksessa Englanti ja Ranska ovat ensi yrityksissään perusteellisesti epäonnistuneet saartopolitiikassaan. Tehtiin alunperin se virhe, että ilmoitettiin iivanaa runnattavan "ylisuojelijaksi" koko itäporukalle.

Englanti olisi tehnyt paljoa viisaammin, jos olisi ensin sitonut muut maat itseensä ja sitten antanut ryssälle valtakirjan hoitaa itärintama. Nyt tuli kiireessä paha virhe ja varsinkin suomalaiset olivat varuillaan — eräät patculitkin — ihme kyllä.

Ilmankos Mr. Hudson onkin valitellut senjälkeen kun on ehtinyt suunsa vääntää diplomaattihymystä tavalliseen vireeseen — mikäli Evening Standard'iin on uskomista, "ettei Suomessa ja Ruotsissa (sielläkin?) täysin vakavasti suhtauduta Englantiin."

Sanoaksemme asian suoremmin, minkä hyvin voimme tehdä koska emme ole diplomaatti, korostamme, että emme ollenkaan ole mielissämme Englannin ja iivanoiden yhteisestä sotaliitosta, mistä näyttää tulevan tosiasia.

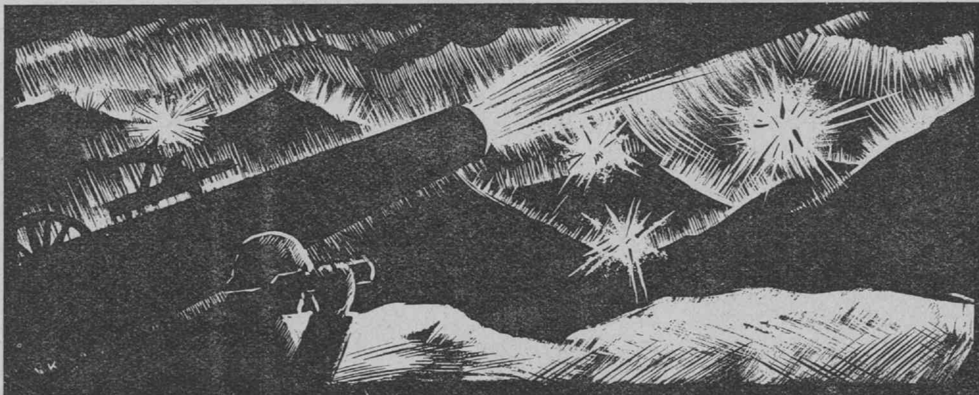
Paljon mieluummin näkisimme Englannin ja Saksan liitossa keskenään. Silloin vallitsisi rauha Pohjolassa. Että siinä tapauksessa Ranska saisi siirtomaillaan hyvittää nälkäisiä — Saksaa, Italiaa ja Japania, on asia johon meillä on vain teoreettinen mielenkiinto.

Jos näin kävisi voimme kuvitella jaonkin.

Japani saisi Indo-Kiinan. Italia Tunisin ja Djibutin, Espanja Tangerin — (ellei sitä suorastaan vaihdettaisi Gibraltariin) ja Saksa Kamerunin, Nigerian ja Kultarannikon sekä Madagaskarista tehtäisiin jutkuja varten yhteinen "mandaatti".

Aikaisemmin historia tunsi vain aniharvoja tapauksia, jolloin jokin maa tappelematta luopui omista alueistaan tai itsenäisyydestään. Mutta kansanrintamahengen "elävöittämät" maat kuten Kekkoslovakia, Albania ja Liettua ovat luoneet uuden käytännön. Ehkä siis Ranskakin seuraa esimerkkiä siirtomaihinsa nähden. Mutta toiseltapuolen Angloslavian on hyvä tietää, että täällä tarvittaessa tapellaan ja haudataan yllättävän monta punaukkelia, jos tulevat liian uteliaiksi. Sitäpaitsi voi akselikin kohtapuoleen ottaa ukot lujille eräistä merkeistä päätellen.

Paavo S.

Jonni Korpela:

TOLEDON KUKKA

(JATKOKERTOMUS).

Jatkoa edell. numerosta.

MUSTAKULMAINEN KAPTEENI KERTOO.

Ensimmäiset pommit olivat pudonneet Alcazariin, luodit iskivät lakkaamatta sen seiniin.

Olemme ehtineet jo tottua tuleen ja voimme melko huolettomina suhtautua tilanteeseen. Oli ilta ja koko päivän kotkottanut punainen konekivääri sai pahanlaisen yskän. Vieressäni oli mustakulmainen kapteeni, jonka armollisen rouvan kuljetin tilanteen alkaessa linnaan. Hänen nimensä oli Alba, kapteeni Alba ja tarkkaili hän kaukoputkellaan maastoa.

Tuli taukosi ja siksi uskalsin yhä varmistuneella espanjankielelläni kysäistä:

— Miksi kansanne taistelee keskenään?

Kapteeni hymyili surumielisesti, nosti kaukoputken tähystysasentoon, laski sen ja lausui:

— Syyt ovat syvällä — niitä on ulkomaalaisen vaikea ymmärtää. Kansaamme on sorrettu, se on köyhää ja sortajina ovat olleet omat pohatat. Tulivat sitten bolshevikit, lupasivat työläisille leipää ja tämä kirottu demokratia, joka ei ole pystynyt asioita hoitamaan, teki tuokiossa kansastamme neuvostolan numero kaksi. Elämä siinä on muodostunut helvetiksi. Murhia, ryöstöjä ja muita rötöksiä joka päivä. Kun Calvo Sotelo vaati parlamentissa järjestystä, huusi "Passionaaria": „Nuo olivat Sotelon viimeiset sanat" ja seuraavana päivänä tämä oli vailla henkeä. Se nosti meidät, mitta oli täysi.

— Ja tulevaisuutenne ...

— Me voitamme, vaikka punainen sanomalehdistö ja radio joka päivä valehteleekin. Tänäänkin kertovat lehdet, että Alcazar on antautunut ja julkaisevat vielä kuvankin, jossa miehemme ovat kädet ylhäällä.

Mustakulmainen kapteeni mietti hetken ja jatkoi:

— Kunpa Franco ei uskoisi vain noita valheita. Kyllä me kestämme, jos vain hän ei menetä luottamustaan ..

— Täytyisi saada sana, lausuin.

Kapteeni mietti vielä hetken, siveli leukaansa ja nyökkäsi. Sitten hän sanoi alkuperäiseen asiaan mennen:

— Eniten syytän niitä keskustapoliitikkoja, jotka oman vallanhimonsa kannustamina ryhtyivät valmistamaan kansanrintamalle tietä. Niitten on syy siitä, että kansamme uskoi bolshevismiin ...

— *Ei upseeri saa politikoida,* laukaisin leikilläni.

— *Kyllä minä politikoin,* vastasi mustakulmainen kapteeni, tarttui kivääriini, tähtäsi näkyviin noussutta punaista miliisimiestä päähän ja laukaisin, jonka johdosta mies lysähti kasaan.

SUUTARI TEMPPUILEE.

Taas oli ilta. Kuljeksin varastorakennuksen lähettyvillä, sillä olin vapaa palveluksesta. Vainajat on haudattu pihalle ja heille pystytetty puiset ristit. Siinä makaa Espanjan kansalaissodan ensimmäisiä uhreja. — Kirottu marxismi, tekee kansat hulluiksi ...

Istahdin hetkeksi varastorakennuksen suojaan ja kuuntelin sangen kiivaana pauhaavaa taistelua. Samassa narahti ovi ja näin miehen pelokkaana ja kyyryselkäisenä livahtavan varastosta ulos.

Aavistin pahaa ja iskin kuin haukka miehen niskaan. Se pyristeli hetken, mutta mitäpä hän mahtoi vanhalle nyrkkeilijälle. Ja nähdessäni miehen kasvot, olin varma, että jotain on vinossa. Sillä olin tyrmännyt linnan suutarin, jota kadetit pitivät selvänä punikkina. Ja hyvä olikin että aavistin, sillä ehtiessäni varastovajaan, näin höylänlastujen palavan nurkassa ja bensiinin käry tuok-

sahti nenääni. Nyt minulle selveni, että suutarin tarkoitus oli sytyttää varastorakennukset tuleen ja hävittää ruokatavarat ja ehkä myös ammukset.

Toimitin pian itselleni apua ja neljännestunnin kuluttua olimme tulen herroja.

Minua eversti kiitti kädestä pitäen, mutta suutari vietiin vankikoppiin.

MOSCARDON MÄÄRÄYS.

Mustakulmainen kapteeni Alba oli kadonnut salaperäisellä tavalla ja miehistön keskuudessa alkoi liikkua huhuja, että hänet on eversti lähettänyt Francolle tiedoittamaan, että kaikki on vielä kunnossa ja henki tallella.

Minä en enää tosiaankaan surrut sitä, että olin rouva Alban Toledosta linnaan saattanut, sillä olin oppinut tuntemaan mustakulmaisen kapteenin reiluksi mieheksi ja tämä viimeinen huhu kasvatti hänet sankariksi silmissäni.

Tuliputket mylvivät, kranaatit räjähtelivät ja miehiä kaatui kun minut kutsuttiin everstin puheille.

Luuni olivat moitteettomasti läjässä seisoessani harmaantuneen sotaurhon edessä, joka silloin oli vielä eversti, mutta nyt kantaa jo kenraalin kaluunoita.

— Te olette suomalainen mies, vieraan heimon poika, muutta olette tehnyt meille pari suurta palvelusta. Siksi luotan teihin ja olen aikonut antaa teille tehtävän, jonka suorittamisesta riippuu elämämme ja tulevaisuutemme. Tässä on sanoma kenraali Molalle — hän on jossain Guoadarrama-vuoristossa. Jos teidän on pakko kuolla, niin hävittäkää paperi. Hyvästi suomalainen sotilas, tuotatte kunniaa maanne väreille. — Hyvästi!

— Hyvästi herra eversti!

Tein käännöksen ja poistuin tuntien vieläkin silmissäni Moscardon kovan katseen.

— Eversti siis epäilee, että Alba ei ehkä pääse perille tai ainakin arvelee, että kaksi on enemmän kuin yksi, mietin itsekseni ja olin hyvilläni saamastani tehtävästä.

Mutta sitten tuli pulma eteen: miten piilotan paperin? Mietin sitä puolisen tuntia, mutta sitten selvisi: suutari!

Järjestin niin, että pääsin suutarin pakeille kahden kesken. Kutittamalla pistoolinpiipulla hänen kaulalihaansa sain hänet peloiteltua niin, että hän ratkoi auki saappaani pohjan, piiloitti paperin sen alle ja naulasi nahan uudelleen kiinni. Olin nyt varma siitä, että salaisuuteni säilyy. En kuitenkaan luottanut siihen, että suutari pysyisi kammiossaan ja siksi tein suunnitelman, joka hyväksyttiin!

Suutarimestari saatettiin tulilinjoille ja sanottiin, että hän on vapaa. Mies pelkäsi kuin ryssä, mutta kadettipoikien pistoolit puhuivat kylmää kieltä ja siksi hän lähti selkä kyyryssä juoksemaan kohti punaisten linjoja. Samasa pamahti laukaus ja suutarin satu oli lopussa.

Kadetit olivat mielissään kun pääsivät suorittamasta langetettua kuolemantuomiota. Suutari kaatui nimittäin omiensa luodista.

ESPANJAN YÖ ON PIMEÄ.

José-ystäväni saattoi minut linnan puutarhaan, syleili minua espanjalaiseen tapaan ja minä lähdin hivuttamaan kohti Toledoa pukeutuneena resuisiin sällin kamppeisiin.

Espanjan yö on pimeä ja Alcazar näytti aavemaiselta takanani.

Matelin eteenpäin. Silloin tällöin välähti kiväärin suutuli edessäni ja luodin kimeä viuhahdus kantautui korviini. Selässä tuntui omituisen kylmältä, mutta kuitenkin matelin yhä lähemmäksi ja lähemmäksi.

Edessäni näin jo Alcantare-sillan kaaret ja aavistin, että siellä vaani myöskin punainen patrulli.

Yhä matelin eteenpäin ja nyt näin jo selvästi, kuinka kaksi vartijaa nojasi sillan rautakaariin ja keskusteli. Sanatkin eroitin jo:

— Turhaa tässä on värjöttää — kyllä ne tuolla pysyvät. Paljon mukavampaa olisi hörppiä viiniä kaupungin kellarissa.

— On käsketty ja me seisomme, murahti toinen vastaan ja painaa päänsä veltosti alas.

— Saamariin koko vallankumous! Me työläiset saamme seisoa täällä pimeässä yössä ja majurit ja kapteenit ryyppäävät yöllä ja makaavat päivällä vaivoistaan ... Ei tästä mitään tule."

Niin hauskaa kuin olisikin ollut kuunnella vartijoitten torailua, en antanut uteliaisuudelleni voittoa, vaan sopivaksi katsomallani hetkellä solutin itseni Tajon mustaan veteen ja uin varovaisesti kohti vastapäistä rantaa.

— Joesta kuuluu ääniä, kuulin toisen siltavahdin sanovan.

—Mitä vielä, vastasi toinen veltosti.

Varmuuden vuoksi he kuitenkin näkyivät kurkoittelevan kaiteen yli, mutta eivät pystyneet eroittamaan minua pimeästä vedestä. Minä painuin rautapylväitä lähemmäksi ja olin hetkisen hiljaa, kunnes miehet ehtivät rauhoittua.

Sitten uin toiselle rannalle ja puikkelehdin kaupunkiin.

Pimeästä voi joskus olla apuakin.

KOHTAUS KYLÄKAPAKASSA.

Miten pääsin Guadalamara-joen poikki ja saavuin kyläkapakkaan melko lähelle Molan armeijaa, ei ole niinkään mutkikas juttu. Nostin vain nyrkkiä erään sotilaita täynnä olevan auton kiitäessä ohi ja minut otettiin mukaan. Selitin, että olin hieman naukannut kaupungissa ja horjahtanut Tajoon, jonka vuoksi vaatteeni ovat märät. Nyt tahdoin mennä kirottua fascistikenraali Molaa vastaan taistelemaan ja tahdon liittyä voitokkaaseen tasavaltalaiseen armeijaan.

— Ettäkö olisin voinut olla Toledon joukoissa? — Mitä vielä! Ei se ole miehen hommaa. — Ampua yötä päivää muurin takana piileskeleviä akkoja, pyh ... Toista on taistella rintamalla, jossa hyökkäysvaunut vyöryvät, valoraketit valaisevat öistä kenttää, jolle moni punainen sotilas on hurmetta juoksuttanut .,. .

Ja niin olen nyt kyläkapakassa ja syön eteeni kannettua ruoka-annosta. Minua vastapäätä istuu rasvanaamainen miliisimies ja kehuu kehumasta päästyäänkin tasavaltalaista komentoa. Kun hän tiedustelee, minkä maalainen olen kun en puhu kunnolla kieltä, vastaan suoraan, että olen suomalainen. Toveri ei tiedä maastamme muuta kuin että se on paha fascistimaa jossain kaukana, jossa porvarit teurastavat työläisiä.

Siinä me pidämme puhetta puolisen tuntia. Näen miesjoukon tunkeutuvan sisään ovesta ja — totta vie — mustakulmainen kapteeni on heidän joukossaan! Eräs punasoltuista huutaa:

— Hei toverit — täällä on Antonio Gomez, joka tuo terveisiä Toledosta, missä työväki parhaillaan tekee selvää fascistien sotakoulusta.

Hyväksyvää murinaa kuuluu kaikkialta ja miehet istuutuvat. Alba ei ole huomannut minua ja minä puolestani koetan sitä välttää parhaani mukaan.

Sapuskaa kannetaan pöytään ja viinipullot avataan. Samassa tulee kapakan isäntä sisälle, katsahtaa hämmästyneenä äsken tulleisiin ja huutaa niin että kaikki kuulevat:

— *Hola, mi capitan!* Mitä teille kuuluu?

Kaikkien katseet kääntyvät Albaan ja tämä on tukehtumaisillaan raivosta. Mutta kapakanisäntä ei huomaa mitään, vaan jatkoi:

— Ettekö enää tunne minua, kapteeni Alba?

Mustakulmainen kapteeni astuu pari askelta ovelle päin, mutta se on enää vain turha ele, sillä parikymmentä punakaartilaista piirittää hänet kädenkäänteessä ja hänet riisutaan aseista ja kiroillen kolhivat miehet häntä kasvoihin ja vartaloon.

Silmissäni häilyy punaista ja mustaa vuorotellen, vereni kohisee kuten suomalaisen veren aina täytyykin kohista ennen tappelua, mutta hillitsen kuitenkin itseni, sillä jos astuisin mustakulmaisen kapteenin rinnalle, olisi meidän molempien kuoltava ja Moscardon määräys jäisi toteuttamatta ja Mola ilman tiedonantoa.

Siksi en voinut muuta kuin istua kiltisti pöytäni ääressä punaisten viedessä kapteeni Albaa ulos.

Ilta saapui. Toverit tekivät lähtöä, mutta minä en halunnut seurata mukana. Tahdoin nähdä Alban lopullisen kohtalon. Automiehet pitivät pahaa mekastusta, kun en pitänyt kiirettä lähteä mukaan ja aloin jo epäillä, että joutuisin itsekin kiikkiin. Siksi aloin näytellä päihtynyttä ja pian retkahdin hervottomana lattialle ja minut siirrettiin syrjemmäksi. Nyt näkivät miehet, että minä en kyenyt mukaan ja lähtivät matkaan ilman minua.

Ja niin saapui ilta. Olin erittäin synkällä tuulella. Mutta päätin kuitenkin tehdä kaikkeni pelastaakseni kapteenin.

MUSTAKULMAINEN KAPTEENI KUOLEE.

Kapteeni Albaa säilytettiin tallissa ja ovella oli luja vartiosto. Vakuutan, että koetin kaikkia keinojani, mutta en pystynyt pelastamaan kapteenia yön pimeydessä.

Suomalainen ei itke ja minä olen suomalainen. Mutta siitä huolimatta itkin raivosta kun yritys toisensa jälkeen epäonnistui. Mieleni teki ryöstää vartijan vyöstä käsikranaatti ja tehdä sillä selvää jälkeä, mutta sitten tuli taas mieleen suuren tehtäväni asettamat vaatimukset ja en voinut muuta kuin odottaa.

Aamun sarastaessa kapteeni tuotiin ulos tallista ja vietiin halkopinojen taakse. Tahdoin olla hänen lähellään teloituksen tapahtuessa.

Kapteeni seisoi pää pystyssä, rohkeana. Mustat silmät säihkyivät ja kädet olivat nyrkissä. Ihailin häntä vilpittömästi.

Kiväärien ollessa jo ampuma-asennossa kapteeni huomasi minut. Katseemme yhtyivät, ensin hänen silmissään välähti vihan salama, mutta sitten hän näkyi ymmärtäneen, miksi olen täällä ja voin nähdä, kuinka onnellinen hymy levisi hänen kasvoilleen.

— Vaikka kapteeni Alba kuolee, menee viesti perille!

Suunnilleen niin lienee hän ajatellut. Sitten kapteeni huusi viimeisen viva *Espanansa*, yhteislaukaus kajahti ja mustakulmainen kapteeni oli kärsinyt sankarikuoleman.

Poistuin kiireesti paikalta ja rukoilin hartaasti hänen sielunsa autuuden puolesta.

EI MITÄÄN SELITYKSIÄ!

Kansallisten etuvartiot tähystivät maastoa silmä kovana ja minä lähestyin niitä metri metriltä. Vihdoinkin perillä, huokasin ja mieleeni tuli kapteeni Alban muisto.

— Seis! Tunnussana!

Kansallisten etuvartio oli ärjäissyt asiansa sangen selvästi ja sanoja tehostivat kiväärien mustat suut.

— Ystävä!, vastasin, mutta sanani ei tehonnut vähääkään.

Minut määrättiin kiipeämään pystyyn ja muitta mutkitta minut pidätettiin ja marsitettiin pistimien välissä eteenpäin.

Koetin selittää, että olen tulossa Alcazarista ja että minulla on kenraalille asiaa.

— Ei mitään selityksiä, ärjäistiin minulle ja minut luovutettiin toisten miesten käsiin ja marssitettiin kilometrin verran ja sitten — tultuamme jonkunlaiseen joukkojen majapaikkaan — suljettiin pimeään kellariin.

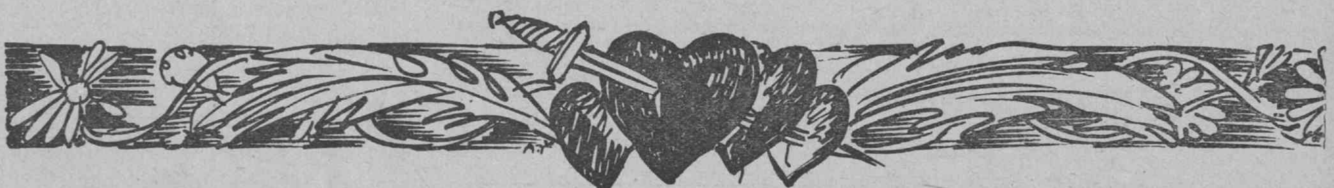
Lähtiessään vartija lohdutti minua ilmoittamalla, että joukko *muitakin vakoilijoita* ammutaan aamunkoitteessa ja paiskasi oven kiinni.

Ja niin istuin pimeässä luolassani odottaen aamua, jolloin minut auringon noustessa vietäisiin halkopinojen taa kuten kapteeni Alba ja satuni päättyisi päämäärän porteilla.

Ja ehkäpä kallisarvoiset saappaanikin vietäisiin ikivanhan tavan mukaan ennen ampumista ja oli hyvin todennäköistä, että ne eivät joutuisi kenraali Molan käytettäväksi, vaikka olinkin hänen joukoissaan jo. Ja sanomani . . .?

Näitä asioita miettien nukuin.

(Jatkuu.)

MAAKUNTAIN SANA

Aina kansallisen taistelumme alkuajoista lähtien on huomattu, ettei voimakasta valtiota eikä yhtenäistä kansaa voida luoda, ellei ensimmäisenä pyritä lyömään hajalle sitä, mikä jakaa kansan kahtia toisilleen vihamielisiin ryhmiin. Tiet ovat olleet vaikeat löytää, on ollut hapuilua, mutta periaate on aina pysynyt samana: täysi tasavertaisuus ja yhteiskunnallinen oikeudenmukaisuus. Nyt on tiekin jo edessämme selvänä ja sen ovat luokkapuolueittemme johtomiehet itse meille osoittaneet. Suomalainen työmies tuntee katkerasti, kuinka sitä sen omat johtajat ovat pettäneet. He näkevät, kuinka maamme suurimmat riistokapitalistit huutavat taistelua kapitalismia vastaan. He näkevät, kuinka omain etujensa vuoksi nuo miehet milloin tahansa luopuvat päämääristä ja ohjelmista, joitten puolesta ne ovat vaatineet joukkonsa ikuiseen taisteluun. Oikeudentunto ja rehellisyys on niin lujasti syöpynyt suomalaisen kansan veriin, ettei se voi kunnioittaa eikä seurata keinottelijoiden tietä, vaan on vaativa täyden tilin siitä, mitä sen kustannuksella ja sen nimissä on tehty. Suomalaisen työmiehen sielusta käydään ankaraa taistelua, mutta voin sanoa, että se riehuu kaikista voimakkaimmin juuri heidän omissa sieluissaan. On katkeraa tuntea itsensä petetyksi, vielä raskaampaa se tunnustaa. Mutta nähdessään tuhansien veljiensä vieläkin kulkevan silmät ummessa työläisten ja koko kansan pettäjien talutusnuorassa, on suomalaisen miehen pystyttävä täyteen ratkaisuun. Suomalainen sisu vaatii petoksesta hyvitystä, eikä sisu ole, ei saa olla vielä kuollut.

H. H.

SASU UHKAILEE.

Suomen Sosialidemokraatin pakinoitsija Sasu Punanen, joka on myynyt itsensä rahasta Marxille vaikka onkin täysi porvari niin ulkonäöltään kuin mielipiteiltäänkin, kirjoitti lehtemme viime numerosta toista palstaa pitkän pakinan ja lopetti sen sanoihin: *"Hurjat on ajoissa pantava nuoriin"*.

Olemme edelleenkin sitä mieltä, että Sasu Punasen tapaisten työväenvillitsijäin oikea paikka olisi Tammisaaren pakkotyölaitos, joten emme hänen puheilleen painoa pane. Tuntuu vain hieman enteelliseltä, että punaisten pääkiihoittajan ääni taas kuten kaksi vuosikymmentä sitten, kaikuu hieman liian isäntämäiseltä.

Ehkäpä sellainenkin aika tulee, että isänmaalliset ovat "nuorissa" ja punaagitaattorit heiluttavat ruoskaa. Mutta sellainen aika on lyhyt, Sasu hyvä!

PETTÄVÄT.

Ministeri *Kekkonen* selosti maalaisliiton puoluekokouksessa sisäpoliittista tilannetta ja todisti, että marxilaiset ovat täydellisesti muuttuneet ja suositteli heitä maalaisliitolle jatkuviksi hallituskumppaneiksi.

Samaan aikaan ministeri *Tanner* vakuutti Käpylän työväentalolla toistamiseen, että sellaiset henkilöt ovat *lapsellisia*, jotka väittävät marxilaisten luopuneen ohjelmastaan.

Eikö tämäkään vielä todista maalaisliitolle, *että heitä petetään tietoisesti?!*

DEMOKRATIAN SUOJELUA.

Meidän demokratiamme pelkää — kuten tunnettua — erikoisesti koululaisten keskuudessa esiintyvää kasallissosialismia.

Koska kaikki paha on heidän mielestään Saksasta kotoisin, on valtiovalta ryhtynyt erikoistoimenpiteisiin koululaisretkeilyjen suuntaamiseksi n.s. demokraattisiin valtioihin. Niinpä kaikki koululaisretkeilyihin myönnettävät valtion varat määrätään nimenomaan Englantiin ja Ranskaan suuntautuvan koululaisretkeilytoiminnan tukemiseksi.

Virallisella Suomella on erittäin huonot suhteet Saksaan, mutta siitä huolimatta Saksassa tunnetaan suurta kunnioitusta Suomen kansaa kohtaan ja johtuu tämä etupäässä siitä retkeilytoiminnasta, jota maamme nuoriso on sinne harjoittanut.

Tästäkin asiantilasta tahdotaan nyt tehdä loppu.

PAKOLAISRAUKKOJA.

Yhä edelleenkin ovat marxilaislehtemme täynnä liikuttavia kertomuksia Tshekkoslovakian pakolaisista ja valtio suunnittelee suurehkoa määrärahaa Espanjan punaisten lasten hyväksi.

Kysymme kainosti, mihin ovat Sylvi-Kyllikki Kilven Suomesta keräämät maitopurkit joutuneet, kun esim. Madritin lapset eivät saatujen tietojen mukaan ole piirityksen kestäessä maitoa nähneetkään. Ehkäpä nämä Suomen köyhien työläisten varoilla hankitut tavarat ovat menneet niitten Leninin lasten suihin, jotka taistelivat pari vuotta Francon vapausarmeijaa vastaan juoksuhaudoissaan.

Ja mitä taas juutalaispakolaisiin tulee, olemme nähneet näiden piinattujen miesja naisparkojen saapuvan satamaamme — uudenaikaisimman muodin mukaan puettuina, miehillä paksu sikari suupielissä ja naiset maalattuina kuin teatteridiivat!

Sellaista pelleilyä harrastetaan meillä "pakolaisavustuksen" varjolla.

"OOLANNIN SOTA"

Sundblomin viimeinen yritys on saanut nolon lopun. Ahvenanmaalaisten adressia yritettiin jättää Kansainliitolle mutta sen sihteeri ei ottanut sitä vastaan, vaan ilmoitti Mussolinin tapaan, että adressissa on väärä osoite.

Näkyy tuossa kansainliittovanhuksessa edes jonkun verran terää olevan.

Tulkoon muuten kerrotuksi, että mainitut adressimiehet matkalle lähtiessään ilmoittivat menevänsä tekemään *visakoivukauppoja* ulkomaille!

Poliittinen tietopeli.

1) Lallia ei tapettu lainkaan, mutta hän tappoi kyllä Henrik-piispan Köyliönjärven jäällä. 2) Braunaun pikkukaupunki Itävallassa. 3) Vittorio Emanuelo, Italian ja Albanian kuningas sekä Abessiinian keisari. 4) Gafencu. 5) "Punaiseksi valtalaiksi". 6) Kansanedustaja Arvo Inkilä. 7) Tri Felix Iversen. 8) Joi Mandi Hannulan kanssa kahvia eduskunnan kahvilassa. 9) Väinö Mäkinen. 10) Elanto. 11) Tiso. 12) v. Neurath. 13) SVUL:n ja TUL:n yhteistyö. 14) Kommunistien soluttama punainen ammattijärjestö. 15) 21. 4. 1919.

Kuva-arvoitusten vastaukset.

Suursaari Ryssän maahan.
Työmies ja talonpoika Marxin renkinä.

"EUROOPAN POLIISI" ooppiumikauppiaana.

Suurvaltapolitiikka on kovaa ja armotonta ja sattuvat sen antamat iskut ennen kaikkea heikkoihin ja aseettomiin. Näin ei ole laita vain nyt, vaan on aina ollut. Suurvaltapolitiikan tyypillisin edustaja on Englanti, valtakunta, joka nyt heiluttaa rauhanpalmua suojelusenkelin tavoin jokaisen eurooppalaisen vähäväkisen kansan pään päällä.

Kovimmalla kädellä on Suur-Britannia hoitanut valtikkuuttaan Intiassa, jossa se kävi viime vuosisadalla 111 sotaa, jotka erään kirjailijan mukaan olivat hyökkäyssotia, "joitten tarkoituksena oli laajentaa vieraiden valloittajien valtaa ja alueita ... Miljoonat hindut saivat surmansa sodissa, joitten tarkoituksena oli turvata Englannin herruus Intiassa." — „Tapoimme silloin ainakin 100,000 hindua", kirjoitti englantilainen *Spectator* v. 1910. Ja Englannin parlamentin pöytäkirjoista voimme lukea seuraavat sanat: "Vanhuksia, naisia ja lapsia ei tahallisesti hirtetty, mutta heitä poltettiin kyliinsä ja heitä tuli ammutuksi yhdessä muiden kanssa."

Suurin tämän suurvallan historiasta löytyvä häpeätahra olivat kuitenkin n.s. ooppiumisodat, jotka se kävi 1800-luvun puolivälissä.

V. 1729 kielsi Kiinan hallitus ooppiumintuonnin maahan. Englantilaiset kauppiaat kuitenkin salakuljettivat tätä rappeuttavaa myrkkyä ja myivät sitä kiinalaisille, jotka tottuivat nauttimaan sitä yhtä nopeasti kuin eräät muut alkuasukaskansat alkoholia. Kiinan hallitus jatkoi kuitenkin taistelua tätä salakauppaa vastaan ja kerrankin suoritettiin Kantonissa kotietsintöjä, joitten yhteydessä erään englantilaisen kauppiaan varastosta löytyi 20,000 laatikkoa ooppiumimyrkkyä. Joka luulee, että rauhan ja inhimillisyyden maa Englanti olisi ryhtynyt rankaisemaan näitä salakauppiaita, erehtyy. Kun Kiinan hallitus oli taipumaton, aloitti Englanti "suojatakseen kansalaistensa oikeuksia" *oppiumisodan*, jonka se voitti ja pakoitti Kiinan suostumaan 21 milj. dollarin sotakorvaukseen.

Ehdot synnyttivät kuitenkin Kiinassa suuttumusta ja niin syttyi toinen ooppiumisota, jossa Ranska ja Englanti yhdessä nöyryyttivät Kiinan. Tämän jälkeen alkoi ooppiumia virrata maahan ja tällä hetkellä sen nauttiminen on eräs Kiinan kansan suurimmista ja laajimmalle levinneistä paheista.

Arne Sörensen on kirjoittanut: "Ihminen ei ole tullut paremmaksi, humaanisemmaksi, rauhaa rakastavammaksi 19. vuosisadalla, joka on Napoleonin ja Mussolinin välillä, hän on vain ollut barbaarinen niin kaukana maapallon toisella puoliskolla, etteivät laukaukset yltäneet helisyttämään idealistien ikkunaruutuja Euroopassa".

Aikana, jolloin oikeudenmukainen Englanti suoritti tihutyönsä, ei ollut maailmanlehdistöä eikä tietotoimistoja, jotka olisivat niistä ilmoittaneet muille kansoille. Erämaassa suoritetun joukkomurhan kohu ei kantaudu tuhansien kilometrien päähän ilman langatonta!

Tämä muistettakoon silloin, kun heittäydytään jonkun suurvallan vankkurienvetäjäksi ja annetaan toiselle nimi "rosvovaltio"!

Ainutlaatuinen tarjous:

10 markalla LUO LIPPUJEN!-lehti toukokuun alusta v. 1939 loppuun!

Hetkellä, jolloin kansamme kaipaa erittäin kipeästi kansallisen heräämisen sanomaa, kutsumme vielä kaikkia asiamiehiämme suureen tilaushankintarynnäkköön.

Asiamiehille.

LUO LIPPUJEN!-lehden erinomaisiin tuloksiin vieneen varsinaisen tilaushankintakauden päätyttyä on lehden toimitus päättänyt vielä järjestää ylimääräisen tilaushankintarynnäkön, johon se kutsuu kaikkia asiamiehiä. Nyt jos koskaan on kansallista sanomalehdistöä tarjottava jokaiseen kotiin, sillä olemmehan jo vaalien kynnyksellä, vaalien, joissa olisi kaikki voimat kerättävä, että punainen oppi ei saavuttaisi ratkaisevaa voittoaan. Sitäpaitsi kireä ulkopoliittinen tilanne vaatii kansamme olemaan valveilla, että sitä ei jonain päivänä löydettäisi Moskovan sylistä.

Että Luo lippujen!-lehden tilaaminen ei muodostuisi kenellekään taloudellisesti mahdottomaksi ja että lukijat voisivat sen tilata vaikkapa lahjaksi naapurilleen, on lehden hintaa poljettu niin, että se maksaa toukokuun alusta vuoden 1939 lopuun *vain 10:— markkaa!*

Jokainen asiamies saa vähentää tilityssummasta, jonka pyydämme lähettämään tilausten mukana, 1:— tilausta kohden posti- ym. kuluja varten.

Kaikille 25 tilausta lähettäneille lahjoitamme heimolipun puujalustalla ja 35 tilausta lähettäneille heimolipun metallijalustalla. Nämä liput ovat tulleet tilaushankintapalkintoina erittäin suosituiksi.

Jokainen asiamies siis mukaan!

NIMI	OSOITE

Tilausmaksu mk ....: — seuraa kirjettä.

....
Asiamies.

....
Osoite,

Toivo Viitanen

3. 6. -39

5,300,000:

ARVONTA 3. 6. -39

ARVAN HINTA 50:-

Tätä tietä rikkaaksi!

TULKAA *mukaan* kiskomaan miljoonat esiin!

Kokonaista 5 miljoonaa 300.000 markkaa jaetaan osanottajien kesken — nuo monet miljoonat on saatava esiin tuottamaan hyötyä meille jokaiselle! Ehkä juuri Te voitte saada rikkauksia, joiden avulla kelpaa ryhtyä tulevaisuudensuunnitelmia toteuttamaan!

3 kpl.	**à 300.000:—**	**30 kpl.**	**à 10.000: —**
5 „	**„ 100.000:—**	**50 „**	**„ 5.000:—**
10 „	**„ 50.000:—**	**250 „**	**„ 1.000: —**
20 „	**„ 20.000:—**	**2000 „**	**„ 200:—**
		18000 „	**„ 100:—**

Voittoja kaikkiaan 20.368 kpl. Voittojen yhteissumma 5 miljoonaa 300.000 markkaa!

TULOT ARPAJAISISTA lankeavat virantoimituksessa loukkaantuneiden tai surmansa saaneiden poliisitoimenhaltijoiden sekä heidän perheittensä avustamisyhdistys r.y:n hyväksi.

POLIISI-

ARPAJAISET

Helsinki, Aleksanterinkatu 19.
Puh. 38 369.

Voitot suurimmista 1.000 markkasiin asti ovat Valtion palkinto-obligatioita, pankki-, ym. osakkeita, jotka voittaja saa itse valita ja vaikka samalla sopia niiden rahaksi muuttamisesta. Muut voitot ostokortteja.

ARPOJA MYYVÄT kaikki pankit, kirja- ja paperikaupat y.m. Ellette saa niitä paikkakunnaltanne postittakaa oheinen kuponki.

Arpajaiset hoitaa:
YLEINEN FINASSI OY.

Lähettäkää minulle .... kpl.
POLIISIARPOJA. Maksun .... mk,
postikulut 4 mk ja voittoluetteloa varten 2 mk oheenliittäen.

Nimi: ....

Osoite: ....

Hinta 3:— mk.

Seinäjoki 1939 — Lakeuden Kirjapaino